

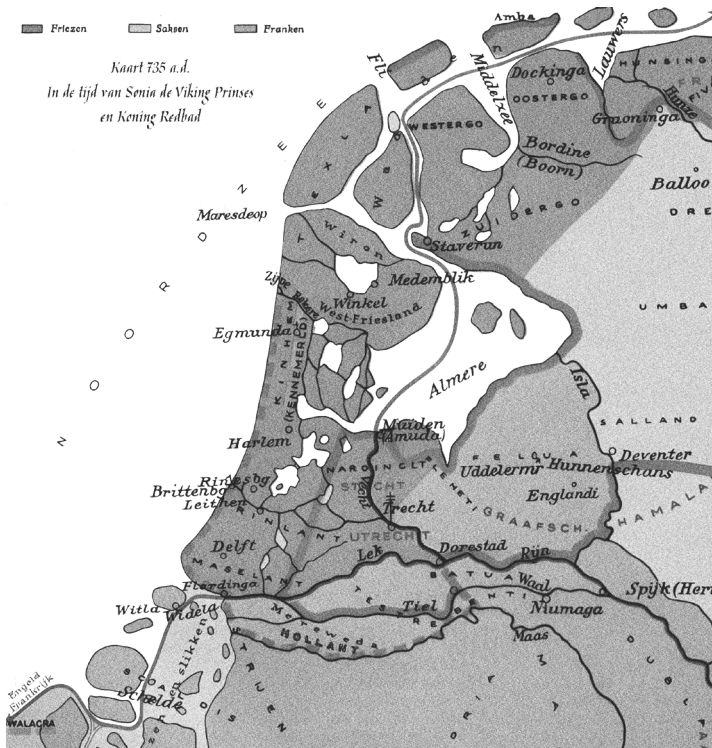
SONIA
DE VIKINGPRINSES
HET ZWAARD
VAN
ASBRAN

ROEL POSTMA

BOEK I

*Het perkament waarop het land
van Frisia is getekend,
ten tijde van Sonia, de Vikingprinses,
en onder het bewind van Koning Rebad
en de Heilige Bonifatius.*

ROEL POSTMA

DE VIKINGPRINSES
HET ZWAARD VAN ASBRAN

BOEK I

3

Colofon

Titel:	Sonia de Vikingprinses Het Zwaard van Asbran (Boek 1)
Auteur:	Roel Postma
Illustraties:	Roel Postma
Uitgever:	Vista Design

info@roelpostma.nl
www.roelpostma.nl

Copyright © Nederlandstalige editie Uitgeverij Vista Design

ISBN: ISBN: 9798862855067

Plaats van publicatie: The Netherlands
Eerste druk: 2023
Copyright © 2023 door uitgeverij Vista Design

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel onderdeel van dit boek mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij

VISTA DESIGN

www.vistadesign.nl

info@vistadesign.nl

DEZE IS VOOR SONIA

1

DE MOORD IN DE DUISTERNIS

Op een kille en sombere dag, waarop de lente weigerde te ontwaken, joeg de scherpe wind door de smalle steegjes van Luik. Het was 14 april van het jaar 714. De duisternis begon te vallen.

Een jong koppel, hun mantels van de fijnste stoffen nauwelijks genoeg om de kou af te weren, haastte zich over de ongelijke keien. Achter hen, als een schim in de winderige avondschemering, volgde Elric.

Dieper en dieper trok hij zijn oude wollen rode cape om zich heen, terwijl zijn grijze, lange witte haren vrij spel kregen in de gure wind.. “Hoorde je dat, Elric?” vroeg de vrouw, haar stem een fluistering van pure angst. Ze stopte en draaide zich om, haar ogen groot en alert.

“Stil,” beval de man naast haar, zijn hand naar zijn zwaard grijpend. “Er is iets niet in orde.”

“Elric, wiens ogen een innerlijk vuur leken te huisvesten, sprak op gedempte toon. ‘Ik hoor niets, maar ik voel een onbekende aanwezigheid. We moeten door. De Heilige Sint-Lambertus kerk is vlakbij.’

Het koppel keek elkaar angstig aan. ‘Wat als het ons volgt?’ vroeg de vrouw, haar stem een trillende fluistering.

‘Dan zullen we het onder ogen moeten komen,’ antwoordde Elric, zijn stem zowel vastberaden als zacht.

Ze versnelden hun pas richting de kerk, de klank van hun voetstappen weerkaatste luid op de oude keien. Luik was al lang geen bescheiden nederzetting meer; het was uitgegroeid tot een welvarende stad, opgebouwd rond de sacrale grond van de Sint-Lambertuskerk.

De grote eiken deuren knarsten open, om Gri-

moald, de tweede zoon van Pepijn II van Herstal, en zijn vrouw Theudesinda, de dochter van Koning Redbad van Frisia, binnen te laten.

Ze waren op een pelgrimsreis, in de hoop op een wonder voor hun ernstig zieke vader Pepijn. De koude, snijdende wind buiten werd vervangen door een sfeer van sacrale rust.”

Het zachte flikkerende kaarslicht wierp dansende schaduwen op de muren, terwijl de geur van wierook zich vermengde met de kille lucht. De geur prikkelde de zintuigen van de gelovigen en droeg bij aan de mysterieuze sfeer die in de kerk hing. Koude rillingen liepen over de ruggen van de aanwezigen, alsof ze voelden dat er iets onheilspellends naderde.

Tussen de vrome aanbidders zoemden fluisteringen over duistere geruchten en verborgen complotten. Een mysterieuze spanning hing in de lucht, als een sluimerende dreiging die de harten van de gelovigen sneller deed kloppen.

Het zwaard was nog niet geheven; de woorden van verraad waren nog niet uitgesproken. Maar in de koude, donkere kerk was het lot al beslist. De duisternis verborg een vreselijk geheim, een complot dat levens zou verwoesten en de loop van de geschiedenis zou veranderen.

In het hart van Luik, waar de oude stenen de

echo's van het verleden bewaarden, was een tragedie in de maak." In de hoeken van de kerk flitsen schaduwen voorbij, net buiten het bereik van het kaarslicht.

Een onheilspellend gevoel be kroop Grimoald terwijl hij zijn vrouw beschermend vasthield. Hij voelde de druk van politieke spanningen die hun schaduwen wierpen over het land, maar wist dat er meer was - een duistere kracht die zich in de kerk verborg.

De gelovigen keken elkaar nerveus aan, hun ogen gevuld met een mengeling van angst en nieuwsgierigheid. Fluisterend spraken ze over geheime genootschappen en onbekende dreigingen die hun levens beïnvloedden. Maar niemand durfde de waarheid uit te spreken, bang voor de consequenties van het onthullen van het verborgene.

Terwijl Grimoald en Theudesinda voor het altaar knielden, voelden ze de intensiteit van de stilte die hen omringde. Ze baden voor genezing en bescherming, zich niet bewust van de duistere ogen die hen vanuit de schaduwen observeerden. De dreiging groeide, als een onzichtbare vijand die zijn tijd afwachtte.

Binnenin de kerk knielde Elric, de oude wijze man met zijn grijze haren en baard, voor het altaar. Hij was gehuld in een lange rode cape die gedeelte-

lijk zijn hoofd bedekte, waardoor hij een aura van mystiek uitstraalde. Zijn ogen, doorleefd en door-drongen van wijsheid, schitterden als sterren in de nacht.

Elric was niet alleen een adviseur van Grimoald en een vertrouweling van de koninklijke familie, maar ook de beschermer van hun erfgoed en het bewaken van oude geheimen. In hem stroomde de kracht van oude magie en de wijsheid van generaties.

Terwijl Elric zijn ogen sloot en bad voor vrede en bescherming voor het koninkrijk, voelde hij de last van de wereld op zijn schouders rusten. De zachte gloed van het kaarslicht danste speels op zijn gezicht, terwijl zijn cape zachtjes wapperde in de stille bries die door de kerk waaide.

Hij was een rots in de branding, een bron van wijsheid en kracht te midden van de onzekerheid die de wereld omgaf.

Terwijl zijn gebeden opstegen, voelde hij een onderhuidse spanning die de gewijde ruimte door-drong. De kerk vulde zich met een onzichtbare dreiging, als een donkere schaduw die over de harten van de gelovigen gleed.

Een golf van angst en paniek overspoelde de kerk, terwijl de aanwezigen zich realiseerden dat er een

tragedie op het punt stond te gebeuren. De duisternis leek dichterbij te kruipen, terwijl een onderhuidse dreiging de gewijde ruimte doordrong. Elric, voelde zijn hart bonken als een woeste oceaan die tegen de rotsen beukte.

Zijn handen trilden van spanning, terwijl hij zijn rode cape om zich heen sloeg, gedeeltelijk zijn hoofd bedekkend en een zweem van mystiek uitstralend.

Plots doorbrak het geluid van scherpe voetstappen de stille sfeer. Elric sperde zijn ogen open en ontwaarde een sinistere gestalte die zich langzaam uit de duisternis losmaakte.

Rantgarus, een machtige edelman en beruchte rivaal van Grimoald, stapte met vastberadenheid en een huiveringwekkende grijns naar voren. Het zwaard in zijn hand zong een lied van naderend onheil, trillend met een honger naar bloed.

Elric voelde een vlijmscherpe kilte in zijn botten kruipen, terwijl zijn zintuigen op scherp stonden, alert op ieder geluid, iedere beweging. “Jullie dagen zijn geteld!” schreeuwde Rantgarus met een stem die als donder door de ruimte rolde. “Het is tijd voor een nieuwe leider!”

Een cocktail van woede en angst stroomde door Elric's aderen, kokend als lava die op het punt

stond een vulkaan uit te spuwen. Instinctief greep hij naar zijn zwaard, voelde de koude, gladde greep stevig in zijn hand en wierp zich tussen de aanvaller en het koningspaar. Zijn botten protesteerden tegen de plotselinge beweging, terwijl zijn rode cape wild wapperde in de nachtelijke bries, een vurig symbool van zijn vastberadenheid en moed.

Maar ondanks zijn inspanningen kwam zijn interventie te laat. Met een huiveringwekkende snelheid sneed Rantgarus' zwaard door de lucht, trof Grimoald recht in het hart.

Theudesinda, met een schreeuw van pure ontzetting, werd eveneens geraakt door het genadeloze staal, en viel neer naast haar geliefde, haar bloed vermengend met dat van hem op de koude stenen vloer.

De tijd leek te vertragen voor Elric, elke seconde een eeuwigheid van pijn en spijt. Een vuur van allesverzengende woede en verdriet verteerde hem vanbinnen, terwijl hij toezag hoe het leven uit de twee geliefden wegvloeide. Tranen mengden zich met het zweet op zijn gezicht, als zoute rivieren van wanhoop en ongelooft.

Met een woedende kreet strekte Elric zijn bevende handen uit naar Rantgarus, zijn vingers klauwden vruchteloos in de duistere leegte waar de

moordenaar zich net had bevonden.

De duisternis had Rantgarus weer opgeslokt, zijn lachende gedaante verdwijnend in de schaduwen van de kerk. Een laatste vlaag van razernij flakkerde op in Elric's ogen, zijn kaken stijf op elkaar geklemd, terwijl een storm van verlangen naar gerechtigheid in hem kolkt.

Met een gebroken hart, maar een vurige vastberadenheid in zijn ogen, knielde Elric neer bij Theudesinda, haar lichaam trillend van de naderende dood.

Voorzichtig trok hij haar naar zich toe en legde haar hoofd op zijn schoot, hun ogen elkaar ontmoetend in een stille conversatie van angst en troost.

“Houd vol, Theudesinda,” smeekte hij, zijn stem trillend van emotie. Met een pijnlijke, maar moedige glimlach, vond Theudesinda de kracht om te antwoorden, haar hand zocht die van hem, een fragiele connectie in hun tragische moment.

“Breng mijn kind Sonia naar het stadje Ribe het meest noordelijke punt van Frisia, Frea's Land, mijn moederland, Jutland,” fluisterde ze met een stem die zowel zwak als vastberaden was.

“Daar zal ze veilig zijn bij een wijze vrouw genaamd Sigrid zij is de zus van mijn moeder. Vertel haar... vertel haar dat ze geboren is om haar volk te lei-

den.” Tranen vloeiden vrijuit terwijl Elric knikte, een belofte verzegeld in de diepten van zijn ziel. Met een stem die van verdriet brak, fluisterde hij terug:

“Je bent niet alleen, Theudesinda. Ik zal je dochter beschermen, haar naar een veilige plek brengen, waar de duisternis ons niet kan bereiken. Jouw geest, jouw wil, zal voortleven in haar. Ik zal haar klaarstomen voor het lot dat haar wacht.”

Terwijl hij daar knielde, met Theudesinda in zijn armen, voelde Elric de fragiele draad van haar leven breken. Haar adem stokte, haar ogen verloren hun glans, maar haar gezicht behield een serene uitdrukking, alsof ze vrede had gevonden in haar laatste momenten. Elric’s hart brak in duizend stukken, verdriet overspoelde hem in een verwoestende golf.

Met een diepe zucht en een hart zwaar van verlies, stond Elric op, zijn blik liet de levenloze lichamen van Grimoald en Theudesinda niet los. Hun namen waren nu een eeuwige vlam in zijn hart, een plechtige belofte om hun herinnering te eren, hun strijd voort te zetten. De zware last van zijn verlies en de verantwoordelijkheid van het kleine meisje rustte nu op zijn schouders.

2

DE NACHTELIJKE TOCHT NAAR DORESTAD

In het holst van de nacht, terwijl een onheilspellende maan de hemel sierde, baande Elric zich een weg door de duistere en verlaten gangen van het kasteel net buiten Luik. Elke schaduw leek te dreigen met ongeziene gevaren, elke zucht van de wind fluisterde geheimen en waarschuwingen in zijn oren.

Met kloppend hart en een adem die leek te stikken in zijn keel, droeg hij het kleine meisje, Sonia,

een sprankje hoop in een wereld die aan de rand van de afgrond balanceerde.

Zijn stappen waren behoedzaam, op het randje van paranoia, terwijl hij zich vastklampte aan het fragiele lichaampje, ingewikkeld in een wollen mantel. Hij voelde de tere warmte van haar leven, een kwetsbaar vlammetje dat hij koste wat kost moest beschermen tegen de gure winden die hen dreigden te omringen.

Elric's hele wezen stond op scherp, elk zintuig was afgestemd op de dreigende duisternis die hen omgaf. De woorden van Theudesinda resoneerden als een continu alarm in zijn hoofd, een plechtige belofte die geen ruimte liet voor falen. De onzekerheid van de toekomst spande als een strakgespannen boog in zijn geest, de pijl van vastberadenheid klaar om afgevuurd te worden op het moment van noodzaak.

Het angstzweet brak hem uit, de nachtelijke kou ten spijt, toen de massieve kasteeldeuren met een zacht, maar oorverdovend gekraak openden, het geluid galmde als een aankondiging van hun vlucht. In de beklemmende stilte die volgde, leek elke kleine ritseling in de nacht een voorbode van naderend onheil.

Met Sonia stevig tegen zich aangedrukt, stapte hij in de gapende mond van de nacht, waar duistere

vormen en flakkerende schaduwen op de loer lagen, klaar om hen te verslinden.

Met zijn hart in zijn keel, en met de vastberadenheid van een krijger die zijn laatste strijd ingaat, zette hij koers richting Maastricht. De nacht verborg talloze gevaren, ongeziene vijanden die vanuit elke hoek konden toeslaan.

Elke boom leek een wachter, elk geluid een signaal van dreiging. Zelfs de verzorgster, die Sonia's kleine lachjes en huiltjes kende, mocht niet weten van hun nachtelijke ontsnapping, een geheim dat zo diep en duister was als de nacht zelf.

Na bijna twee dagen te voet reizen, met niets anders dan zijn vastberadenheid en het zachte geritsel van vallende bladeren als gezelschap, bereikte hij eindelijk de bruisende stad Maastricht. Bij de haven, waar handelaars en kooplieden hun waren uitstalden, monsterde hij aan op een vrachtboot die koers zette naar Dorestad.

Terwijl de boot langzaam de Maas afvoer, voelde hij de immensiteit van hun taak. De reis naar Dorestad was bezaaid met obstakels, met verraad op de loer bij elke bocht, en gevaren die zich in elke schaduw schuilhielden.

Maar in de kern van zijn wezen brandde een vuur, een onblusbare vlam van vastberadenheid en moed, klaar om elke dreiging die hun pad kruiste te weerstaan.

De Viking-schepen in Dorestad beloofden een weg naar veiligheid, naar een land waar Sonia's ware lot zou worden onthuld. Terwijl de duisternis zich om hen heen sloot, beloofde Elric zichzelf dat hij tot het uiterste zou gaan, vechtend tegen de demonen van de nacht, om de toekomstige koningin naar haar bestemming te leiden, ongeacht de offers die het van hem zou vergen.

Elric moest het laatste stuk naar Dorrestad te voet afleggen. Het had de hele dag hevig geregend, waardoor de paden onbegaanbaar waren geworden. Maar nu was het eindelijk droog, en de maan wierp een bleke gloed door de bomen.

Een stevige, gure wind waaide door de bladeren en fluisterde geheimen in het duister. Elric trok zijn rode cape strakker om zich heen en voelde hoe de wind aan zijn grijze haren en baard trok, terwijl hij zijn weg vervolgde.

Het geluid van zijn voetstappen op het vochtige pad vermengde zich met het zachte gekraak van takken onder zijn laarzen. De geur van natte aarde vulde zijn neus terwijl hij verder liep, Sonia stevig tegen zich aangedrukt om haar warm te houden. De maan verlichtte de weg voor hem, maar de schaduwen die door de bomen werden geworpen, gaven een mysterieus en dreigend gevoel aan de duisternis.

Terwijl Elric voortliep, voelde hij de vlam van ge-

rechtigheid in zijn binnenste branden. Hij zou waken over Sonia als een schild, haar beschermen tegen de duistere krachten die loerden. Zijn reis begon, doordrenkt van rouw, maar gedreven door hoop en de onwrikbare wil om haar toekomst veilig te stellen.

Hij wist dat hij haar naar veiligheid moest brengen, weg van degenen die op de loer lagen om haar te vinden. De reis naar Dorestad was gevaarlijk, maar hij moest het wagen. Hij moest Sonia beschermen, koste wat het kost.

Met elke stap die Elric zette, voelde hij de spanning in de lucht toenemen. Hij was zich bewust van de ogen die hem volgden, van degenen die probeerden te ontdekken wat hij verborg. Maar Elric was vastberaden en ervaren. Hij was bereid om alles op het spel te zetten voor de veiligheid van Sonia.

De wind fluisterde zijn naam, als een herinnering aan de grootsheid van zijn taak. In de donkere nacht begon hun epische reis, waarin de magie van Frea's Land hen wachtte en geheimen van Sonia's bestemming zich langzaam zouden onthullen.

De mistige wegen leidden Elric naar Dorestad, een bruisende havenstad waar schepen af en aan voeren. Dorestad, de trotse hoofdstad van Frisia,

stond bekend als een bruisend handelscentrum dat de drukte en bedrijvigheid van vele landen en culturen omarmde.

De stad was gehuld in een aura van welvaart en diversiteit, waar handelaren, ambachtslieden en avonturiers uit alle hoeken van de wereld samenkwamen.

Gelegen aan de strategische kruispunten van de Rijn en de Lek, verwelkomde Dorestad schepen vol goederen en rijkdommen van verre landen. De haven van de stad was een levendig tafereel van activiteit, waar boten uit Scandinavië, Engeland, Noord-Frankrijk en andere delen van Frisia afmeerden om hun waar te verhandelen.

De marktplaatsen van Dorestad waren bezaaid met kraampjes en stalletjes, waar kooplieden hun koopwaar uitstalden. Hier kon men zich vergapen aan exotische specerijen, zijdezachte stoffen, prachtige juwelen en andere luxegoederen die vanuit alle uithoeken van de wereld waren geïmporteerd. De stad leek te bruisen van kleuren, geuren en geluiden, een smeltkroes van verschillende talen en culturen.

De inwoners van Dorestad, trots op hun stad, waren bedreven in ambachten en handel. Ze smeedden prachtige wapens, weefden fijne stoffen en creëerden kunstwerken die de verbeelding tart-

ten. Hun vakmanschap was vermaard in heel Frisia en daarbuiten. Maar hoewel Dorestad bloeide met rijkdom en voorspoed, was het niet immuun voor de gevaren die buiten zijn poorten loerden.

Terwijl Elric en Sonia door de straten van Dorestad dwaalden, voelden ze de pulserende geschiedenis van de stad, die in de wind rondom hen zong. Het was een melodie van verre landen en eeuwenoude tradities, een symfonie die zich vermengde met hun dringende zoektocht naar een schip dat hen naar Jutland zou kunnen brengen.

Elric begreep diep vanbinnen dat het cruciaal was een betrouwbare kapitein te vinden, iemand die de diepgaande geheimen van hun reis zou koesteren en bewaren.

De koude wind fungeerde als een herinnering aan de naderende nacht, die hen dwong om hun zoektocht met hernieuwde urgentie voort te zetten.

Hij sprak met verscheidene zeelui en vissers, hun gezichten verlicht door de zacht flikkerende lantaarns die de straten van Dorestad markeerden. Maar tot zijn ontzetting leek niemand bereid om een vreemdeling met een klein kind aan boord te nemen. Wanhoop probeerde zich in zijn hart te nestelen, maar hij stond het niet toe.

Na wat een eeuwigheid leek, terwijl de zon aan de horizon bloosde, ontmoette Elric eindelijk een

oude kapitein genaamd Sigurd. Deze man, met een grijze baard die getuigde van vele zee-avonturen, had ogen die verhalen vertelden van stormen en zeegevechten. Sigurd was nors, maar zijn blik verraadde een soort eerlijkheid die Elric ertoe bracht zijn verhaal te delen, en hem smeekte om hen naar Jutland te vervoeren.

Sigurd's ogen dwaalden naar de kleine Sonia, die met grote ogen naar de ruige man keek. Na een gewichtige pauze, knikte hij. "Het zal geen gemakkelijke reis zijn," waarschuwde hij met een gegromde stem. "Maar er is iets in je blik dat echoot van iemand die ik lang geleden kende. Ik zal je helpen, maar wees gewaarschuwd, de zeeën vragen hun tol, en ik verwacht eerlijkheid en een eerlijke beloning."

De woorden van de kapitein brachten een wirwar van opluchting en een vernieuwde angst te weeg in Elric. Maar diep vanbinnen wist hij dat hij de juiste beslissing had genomen. Met een ferme handdruk zegelden ze hun overeenkomst, een pact dat hen zou leiden naar een onbekende toekomst, vol gevaren maar ook beloftes van een nieuw begin.

Het Viking-schip wachtte op hen, machtig en trots, met figuren die in de boeg waren gekerfd als waakzame beschermers voor hun reis. Terwijl ze aan boord stapten, voelde Elric een mengeling

van angst en opwinding in zijn borst. Hij keek naar beneden naar Sonia, die in het maanlicht leek te gloeien, een klein baken van hoop en onschuld in een wereld vol onzekerheden.

“Wij zijn op weg, kleine prinses,” fluisterde hij zachtjes, terwijl de golven zachtjes tegen de boeg kabbelden, een melodieuze belofte van de avonturen en uitdagingen die hen te wachten stonden. “Jij draagt een belangrijke erfenis met je mee, een pad dat nog geschreven moet worden. Maar weet dat ik altijd bij je zal zijn, je beschermende schild in een wereld die nog niet klaar is om je ware grootsheid te kennen.”

Elric voelde de opwinding in zijn hart toen het schip de kust van Ribe naderde. Na wekenlang te hebben gevaren over onstuimige wateren, was hij eindelijk aangekomen op de bestemming die hem was toevertrouwd. Hij tilde de kleine, slapende Sonia in zijn armen en stapte aan land, zijn ogen vol verwachting.

Elric zette voet aan wal in Njordhaven, de noordelijke haven van Ribe, het oudste stadje van heel Scandinavië. Hier was hij ver van de Frankische dreiging, in een land dat gastvrijheid bood aan Friezen en Noormannen. De zilte zeelucht mengde zich met de geuren van de markt: vers gevangen vis, net gebakken brood en de aardse tonen van groenten en specerijen. Een koele bries vanaf

het water waaide door zijn haren, een teken van een vrijere wereld.

Zijn laarzen maakten een zuigend geluid terwijl hij over de modderige wegen liep die naar het bruisende hart van de stad leidden. Het was alsof de aarde zelf hem wilde vasthouden, hem een plek wilde bieden om te wortelen.

De klanken van de markt kwamen hem tegemoet; het geroezemoes van kooplieden en klanten, het gelach en geschreeuw van kinderen. Elric sloot zijn ogen even, en liet de geluiden en geuren van dit tafereel diep tot zich doordringen.

Dit was een plek waar hoop en vrijheid nog mogelijk leken, ver van de Frankische overheersing. En terwijl hij daar stond, temidden van het dagelijkse leven van Ribe, wist hij dat dit de plek was waar hij zou strijden voor de vrijheid van zijn volk.

Hier, waar Friezen en Noormannen samenkwamen, in een stad die geschiedenis ademde en belofte bood voor de toekomst. De wind fluisterde geheimen en beloftes terwijl hij door de smalle straten van Ribe liep, op zoek naar de vrouw die zijn pad zou kruisen.

Kleurrijke vissersboten dobberden in de haven, hun netten en zeilen wapperend in de wind. Het stadje leek doordrongen te zijn van een diepe verbondenheid met de zee, waarbij de inwoners af-

hankelijk waren van de oceaan voor hun levensonderhoud en avontuur.

Na een lange en vermoeiende reis bereikte Elric een oud huisje dat op een mysterieuze manier was verscholen aan de rand van het stadje. Het straalde een soort oude wijsheid uit, een zachte omhelzing van de natuur die in harmonie leefde met de stenen en het hout waaruit het was gebouwd.

Met Sonia veilig in zijn armen, klopte hij aarzelend op de deur, een onrustige mengeling van hoop en vrees die in zijn borst broeide. De deur zwaaide open, en daar stond een vrouw met een gelaat dat leek te zijn gebeeldhouwd uit de tijd zelf, haar ogen vervuld van verhalen gesponnen uit vele levens.

Haar haren dansten in een losse knot, en haar gezicht was een canvas van vreugde, getekend door de vrolijke sporen van een leven gevuld met lach en liefde. Haar ogen straalden een kalme en diepe wijsheid uit, een oceaan van kennis en mededogen die geen woorden nodig had om zichzelf uit te drukken.

Met een warme en kennenlijke glimlach begroette ze hem, alsof dit moment al in de sterren was geschreven, lang voordat de tijd zelf zijn weefsel had gesponnen.

“Welkom, vreemdeling,” zei ze, haar stem een zachte melodie die de ruimte vulde met een gevoel van thuiskomen. “Ik heb je komst in de winden gevoeld, in de fluisteringen van de bladeren. En dit kind... er is een bijzondere gloed in haar, een echo van iets ouder en wijzer dan wij.”

Elric voelde zich getroost door haar aanwezigheid, een anker in een wereld die zo onzeker en wild leek. “Ik breng je een kind dat een thuis nodig heeft, Sigrid, een plek waar ze veilig en geliefd zal zijn,” zei hij, zijn stem bevend met het gewicht van zijn woorden.

De vrouw keek verontwaardigd en vroeg, “Hoe ken je mijn naam? En wie ben je?” Haar ogen bleven op Sonia gericht, met een blik die leek te doordringen tot in de diepste lagen van haar ziel.

Elric antwoordde vastberaden, “Ik ben Elric, de behoeder van dit kind. Ik heb opdracht gekregen om haar bij jou te brengen, haar naam is Sonia. Verder kan ik je niets vertellen, Sigrid, alleen al voor de veiligheid van het kind.”

Sigrid staarde Elric doordringend aan, haar ogen leken te peilen of zijn woorden oprecht waren.

De vrouw knikte, haar ogen op Sonia gericht met een blik die leek te doordringen tot in de diepste lagen van haar ziel. Ze strekte haar armen uit en

nam Sonia van hem over, een zachte maar stevige greep die belofde te beschermen en te koesteren.

“Ik zal voor haar zorgen alsof ze van mij is,” verzekerde ze hem, haar stem gevuld met een mengeling van vreugde en een spoor van verdriet, alsof ze zich bewust was van de gewichtige bestemming die het kind te wachten stond.

“Ze zal hier opgroeien, omringd door de liefde en de geheimen van dit oude land, een plaats waar ze haar ware kracht en doel kan vinden, wanneer de tijd daar rijp voor is.”

Met een hart dat zich vulde met een zoete melodie van afscheid, keerde Elric zich om en begon de reis naar het onbekende, met de wetenschap dat Sonia in goede handen was, geborgen in de liefdevolle zorg van een vrouw wiens wijsheid en liefde tijd en ruimte leken te overschrijden.

Terwijl hij het pad afliep, zongen de winden een zacht lied in zijn oren, een lied van hoop en beloften, van avonturen die nog te ontdekken waren. Een laatste blik achterom onthulde de vrouw in de deuropening, een silhouet van kracht en warmte, een stralend licht in een wereld die gereed was om hun gedeelde verhalen en dromen te onthullen.

3

EEN VISIOEN IN DE NACHT

Negentien winters hebben het land gekust sinds Sonia als een teer wezen door Elric naar Ribe werd gebracht. De jaren hebben zich als bladeren op een stroom voortbewogen, vluchtig en ongrijpbaar. Nu is ze een jonge vrouw, omsluierd door raadselen van afkomst en lot, volgroeid als de machtige eik in het woud van haar leven, in het jaar des Heren 733.

Opgegroeid in het afgelegen stadje Ribe, waar de huizen van hout zijn en de wilskracht van de in-

woners zo sterk is als het staal van hun wapens. De ochtendzon begroette haar terwijl ze samen met haar trouwe wolfshond Xena, op een heuveltop stond die uitkeek over het stadje waar land en zee elkaar ontmoetten. Xena - een wolfshond met ogen zo scherp als het noorderlicht en een instinct zo feilloos dat ze bijna menselijk lijkt.”

Ribe is een betoverend stadje, gelegen aan de rand van de wereld waar land en zee elkaar ontmoeten. Het wordt omringd door majestueuze bergen, bedekt met weelderige groene bossen en gekust door de eindeloze golven van de oceaan.

De naam Njordhaven de haven van Ribe is afgeleid van Njord, de Noorse god van de zee en het water, en de haven is dan ook het kloppende hart van deze gemeenschap.

“Sonia brengt elke dag door met Xena bij de haven. De zee roept haar, evenals het avontuur. In Sonia’s hart brandt het verlangen naar verkenning en de dorst naar het onbekende.

De zee, met haar uitgestrektheid en altijd veranderende golven, dient als een constante herinnering aan de ongetemde wereld die zich bevindt voorbij de vertrouwde kusten van Ribe.

Terwijl ze door de geplaveide straten van Ribe liepen, kon Sonia de verhalen van heldendaden en

legendes bijna horen weerklinken door de stenen. Het stadje was meer dan een plaats; het was een levend wezen, pulserend met de energie en de geest van zijn inwoners.

Ze passeerden de lokale bakkerij, waar de bakker hen begroette met een warme glimlach. “Goedemorgen Sonia, goedemorgen Xena” zei hij vrolijk. “Ik hoop dat jullie vandaag weer veel avonturen zullen beleven.”

Sonia’s gezicht lichtte op met een brede glimlach. “Dat zijn we zeker van plan, meneer Olev. De wereld wacht op ons.”

Terwijl ze verder liepen, keek Xena met trots naar haar meester. Sonia voelde hoe de band met haar viervoetige vriendin zich dieper groef in haar ziel. Ze pauzeerde, haalde diep adem en liet haar vingers zachtjes over Xena’s vacht glijden.

“We staan op de drempel van iets groots, Xena,” zei ze, terwijl ze in de afstand staarde, waar de hemel en de zee elkaar ontmoetten. Xena keek op, haar intelligente ogen glinsterden met een mix van nieuwsgierigheid en vastberadenheid.

Sonia glimlachte, haar hart zwol op van liefde en kameraadschap. “Samen zullen we nieuwe paden banen, verhalen creëren die de tand des tijds zullen doorstaan. Misschien zullen de mensen op

een dag onze verhalen vertellen, naast die van de oude legendes.”

De zon begon te dalen, en samen met Xena stond Sonia aan de waterkant. Het gouden licht van de ondergaande zon weerkaatste op het water, een belofte van de avonturen die voor hen lagen.

Xena blafte zacht, een geluid dat leek te resoneren met de golven die tegen de kustlijn braken. Het was een symfonie van de natuur, een lied dat hen uitnodigde om de mysteries en wonderen van de wereld te verkennen.

“Snel Xena, het wordt al donker,” riep Sonia plots, terwijl ze opstond. De horizon was al veranderd in een zachte paarse tint, het voorbode van de naderende nacht. Xena keek op, haar oren gespitst op Sonia’s stem.

“Tijd om terug te gaan, meid,” zei ze met een liefdevolle tikje op Xena’s snuit. Xena reageerde met een enthousiaste kwispel, klaar om te volgen waar Sonia ook ging.

Terwijl ze het pad naar huis insloegen, sprak Sonia in gedachten met Xena, een dialoog die alleen zij konden begrijpen. Het was een taal van liefdevolle blikken, subtiele gebaren, en een diepe, onuitgesproken verbinding.

“Herinner je die keer nog dat we bijna waren verloren in dat bos, Xena?”

Jij was degene die de weg terug vond.” Sonia’s stem klonk warm en nostalgisch in de frisse avondlucht. Xena keek naar haar op, haar ogen twinkelden alsof ze die herinnering levendig voor zich zag.

Sonia lachte zachtjes. “En wat dacht je van die keer dat we samen die berg beklommen? Ik dacht echt dat we het niet zouden halen, maar daar was jij, trekkend en duwend, nooit opgevend.”

Xena jankte zachtjes, een geluid van erkenning en overeenstemming. Het was hun manier van converseren, een uitwisseling die zo natuurlijk kwam als ademen.

De sterren begonnen zich een voor een aan de hemel te tonen, en de nacht nam de wereld in haar zachte greep. Sonia’s hart vulde zich met een mengeling van vreugde en melancholie. “We hebben al zoveel meegemaakt samen, hè? Maar weet je, Xena, ik heb het gevoel dat ons grootste avontuur nog moet beginnen.”

Xena stopte, keek op naar de sterrenhemel en gaf toen een luide, vreugdevolle blaf, alsof ze in haar eigen manier zei: “Ik ben klaar voor wat er ook komt, zolang we maar samen zijn.”

Met de opkomende maan als hun gids, liepen Sonia en Xena zij aan zij, terug naar het huisje net buiten het stadje dat in de schemering was gehuld. Na een vermoeiende dag valt Sonia snel in slaap. Bijna onmiddellijk bevindt ze zich in een diepe droomstaat, gehuld in een andere wereld.

Ze bevindt zich in een oneindige mist, waar plotseling uit de nevelen een gezicht verschijnt. Het is het gelaat van een oude man met een lange grijze baard en indringende ogen, diep als de oceaan. Het is Njord, de god van de zee.

Het gezicht van Njord komt dichterbij, en een ondefinieerbare angst kruipt in Sonia's ziel. Zijn aanwezigheid is tegelijkertijd majestueus en angst-aanjagend. Maar dan spreekt hij met een stem als de rollende golven:

“Wees niet bang, Sonia.” Ze voelt zich enigszins gerustgesteld door zijn woorden, maar de ernst van zijn gezicht verraadt een belangrijke boodschap.

“Zoek het zwaard van je voorvaderen,” begint Njord, zijn stem diep en doordringend. “Het Zwaard van Asbran, het zwaard van vrijheid. Jouw voorouder, de machtige koning, kreeg dit zwaard van mij”. zegt Njord, de zeegod.

“Toen hij eens naar huis terugkeerde, nam ik de

vorm aan van een zwarte zwaan die in de rivier zwom. Toen we elkaar ontmoetten, bood ik hem het Zwaard van Asbran aan in ruil voor zijn eigen Frankische zwaard.

Het zwaard is van een bijzondere aard, bestemd voor ‘degene die de mensen zal verdedigen wanneer de dag aanbreekt dat het volk tot slavernij wordt gebracht.’

Na de dood van deze machtige koning, in trouw aan onze afspraak, werd het zwaard terug in de zee geworpen, en kwam weer terug naar mij.

Njord pauzeerde even, zijn blik doordringend en vastberaden op Sonia gericht.

“Nu is het tijd, Sonia. Het zwaard is voorbestemd voor jou. En die dag, die in de oude verhalen werd voorspeld, is vandaag aangebroken. Jouw volk wordt nu geketend en gebonden.”

Sonia staarde een moment naar Njord, twijfel en verwarring in haar ogen. “Maar wie ben ik?” begon ze, haar stem zacht en onzeker. “Ik ben maar een meisje uit Ribe, hoe kan ik het lot van ons volk veranderen?”

Njord glimlachte liefdevol en benaderde haar. “Sonia, de grootste helden zijn vaak degenen die zichzelf als gewoon beschouwen. Jouw hart, jouw

moed en jouw afkomst maken jou uniek. Je hebt meer kracht in je dan je je realiseert. Geloof in jezelf en in het pad dat voor je ligt.”

Sonia's hart bonst in haar borst bij het horen van deze woorden.

Ze ziet vervolgens flitsen van visioenen: de ruïnes van een oud kasteel gehuld in mist, het zwevende Zwaard van Asbran boven een stenen tafel, een beschermende draak, en een adembenemend tropisch eiland met kleurrijke vogels.

Naarmate deze beelden voorbijgaan, hoort ze opnieuw de stem van Njord: “Ga morgen naar de Heilige boom in het bos nabij het stadje. Daar zul je beginnen met jouw zoektocht naar het zwaard en het lot dat voor jou is bestemd.”

Ontwakend uit haar diepe slaap, voelt Sonia haar hartslag echoën in haar slapen, terwijl het zweet langs haar voorhoofd druppelt.

De intensiteit van de droom, het visioen van het zwaard en de oproep van de god Njord, weerklinkt nog steeds in haar hoofd. Hoewel het gevoel van urgentie onmiskenbaar is, wordt het overschaduwd door een diep gevoel van verwarring.

Sonia gaat rechtop zitten en wrijft met haar handen over haar gezicht, in een poging de nevel van slaap en de schimmen van de droom te verdrijven.

